

ERMENİ SORUNU; YALAN VE GERÇEKLER

Prof.Dr.İsmet GİRİTLİ*

I

Sözde Ermeni Sorununu oluşturan Ermeni safsatalarının 3-5 noktada toplanabileceğini ve bütün bunların cevaplarının kolayca verilebileceğini biliyoruz. Bu safsatalardan biri, Doğu Anadolu'nun Ermenilerin anayurdu olduğu ve Türklerin Ermeni topraklarını zorla işgal ettikleri iddiasıdır.Oysa bu iddia tarihi gerçeklere uymamakta, başka bir ifade ile tarih tarafından reddedilmektedir.

Diğer iddia,Türklerin tarih boyunca, Ermenilere baskı ve zulüm yaptığı iddiasıdır.Zira Ermeniler bu iddiada bulunmadıkça, 600 yıl Ermenilerle uyum ve barış içinde yaşayan Türklerin, durup dururken nasıl olup da bir günde Ermenileri yok etmeye karar verdikleri sorusunu cevaplandırmak mümkün olmaz.

Oysa Ermenilerin uğradıkları Bizans zulmü dolayısıyla Türklerin Anadolu'ya girmelerini bir bayram havası içinde karşıladıklarını kendi tarihçileri yazar. Nitekim Ermeni tarihçi Urfalı Mateos , Selçuk Sultanı Melikşah için "Melikşah'ın kalbi Hıristiyanlara karşı şefkat ve iyilik ile dolu idi. İsa'nın evlatlarına çok iyi davrandı.Ermeni halkına refah, barış ve mutluluk getirdi." demekte, Sultan Kılıç

* İstanbul Kültür Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğretim Üyesi.

Aslan'ın ölümü üzerine ise; "Kılıç Aslan'ın ölümü Hıristiyanları yasa boğmuştur. Zira bu Sultan yüksek karakterli ve hayırsever bir insandı" diye yazmaktadır.

Ayrıca ilk Osmanlı Padişahı Osman Beyin, Ermenilerin, Bizans zulmünden korunmaları için, Anadolu'da ayrı bir toplum olarak örgütlenmelerine izin verdiğini ve Batı Anadolu'daki Ermeni dini merkezinin Kütahya'da kurulduğunu biliyoruz.

Bursa'nın Başkent yapılması üzerine, bu dini merkez de Kütahya'dan Bursa'ya taşınmış ve Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethinden sonra, Bursa'daki Ermeni dini lideri Hovakim, 1461 de İstanbul'a getirilmiş ve Fatih'in fermanı ile İstanbul'da bir Ermeni patrikhanesi kurulmuştur. Bunu izleyerek, İran, Kafkasya, Doğu ve Orta Anadolu, Balkanlar ve Kırım'dan İstanbul'a Ermeni göçleri başlamış ve Osmanlı İmparatorluğu Ermeni için bir çekim merkezi haline gelmiştir.

Ermeni toplumu da kendisine tanınan hak ve ayrıcalıkları başarı ile kullanarak, hızla refaha kavuşmuş, ayrıca Türk-Osmanlı kültür, yaşam tarzı ve yönetim biçimini benimseyerek, Osmanlı'ların güvenine sahip olmuş ve "Milleti Sadıka" ünvanını kazanmıştır. Osmanlı tarihi, Ermenilerden 29 paşa, 22 bakan, 33 milletvekili, 7 büyükelçi, 11 başkonsolos ve konsolos, 11 üniversite öğretim üyesi ve 41 yüksek rütbeli memur kaydetmektedir. Kısaca Ermeniler, Osmanlı İmparatorluğu'nun tüm unsurları ile 19. yüzyılın sonlarına kadar barış ve güven içinde yaşamıştır. "Ermeni Sorunu" nun ortaya çıkması, Çarlık Rusya'nın Osmanlı Devleti aleyhindeki yayılgı ve emperyalist emellerinde bazı Osmanlı Ermenilerini kullanmaya kandırmasından sonra başlamıştır.

II

İsrail'in, 2500 yıllık sürgün hayatından sonra 1948 de bağımsız bir devlet oluşturması, Ermenilerin de Doğu Anadolu'da bir devlet kurabilme iştahını ve köklerini araştırma ve mümkün olduğu kadar gerilere gitme çabalarını artırmıştır. Ne var ki, Ermeni tarihçileri bile Ermenilerin kökleri konusunda fikir birliği içinde değildirler. Ermenileri Doğu

Anadolu'nun asıl sahibi göstermek isteyen görüş bunları Nuh Peygambere dayandırmak istemekte ve fakat tarihçi Auguste Carrier'in Paris'te 1896 da yayınlanan eserinde eski Ermeni tarihçilerinin görüşlerinden çoğunun "uydurma" olduğu vurgulanmaktadır.

Ermenileri, Doğu Anadolu kavimlerinden biri olan Urartulara dayandıran görüş de; Urartu dilinin bir Asya dili, kültürünün ise Ural Altay kültürü gerçeği karşısında kabul edilemez.

En yaygın ve doğru görüş; Ermenileri Urartu Bölgesini işgal eden Balkan kökenli Trak-Frig soyuna dayandıran görüştür. "Ermeni" adına ilk kez M.Ö.521 yılında Pers İmparatoru Darius'un yazıtında rastlanması da bunu doğrulamakta ve "Nuh" ile "Urartu" görüşlerini çürüten bu görüş Harvard Üniversitesi Profesörü William L. Langen' in editörlüğünü yaptığı ve dördüncü baskısı 1968 de yayınlanan "An Encyclopyedia of World History" adlı eserde de yer almaktadır.

Kısaca, Ermenilerin Doğu Anadolu'ya dışarıdan yerleştikleri ve bu bölgedeki varlıklarının M.Ö.6.Yüzyıla kadar gidebildiği anlaşılmakta, oysa Anadolu'nun en az 15.000 yıldan beri çeşitli kavimlere ve uygarlılara yurt oluşturduğu bilinmektedir.

Ermenilerin, Türklerin Ermeni topraklarını Ermenilerden zorla aldıkları iddiası da, bütün öteki iddialar gibi, "uydurma" dır. Gerçekten, Ermenilerin toplu olarak oturdukları dünkü Sovyet Ermenistanı ile ona komşu Türkiye sınırları içinde kalan bölge, M.Ö.521 den itibaren, sırası ile, Pers vilayeti, Makedonya İmparatorluğu ile Partlar arasında el değiştiren bölge iken, Sasani, Bizans vilayetleri, Arap egemenliğinde bir toprak parçası ve yeniden Bizans vilayeti olmuş ve ancak 11.Yüzyıldan başlayarak, bölgeye Türkler gelmiştir.

Ermenilerin, Hıristiyanlığı kabul etmelerinden sonra 451 de Bizans Kilisesinden ayrılmaları ise Türklerin Anadolu'yu iskanlarına kadar süren bir Bizans-Ermeni çatışmasına ve Ermenilerin Bizans tarafından ezilmesine yol açmış ve Ermeni tarihçi

Asoghik;”Ermeniler Bizansa olan düşmanlıkları nedeni ile Türklerin Anadoluya gelmesine sevinmişler ,hatta Türklere yardım etmişlerdir” diye yazmıştır.

Kilikya’daki Ermeni varlığı da Bizansın Ermenilere uyguladığı tehçir politikası sonucu ortaya çıkmış,1080 yılında kurulan Kilikya Ermeni Prenslığı ,Türklerle iyi ilişkiler içinde bulunmuş ve Kıbrıs’ta yerleşmiş Katolik Lüsignan ailesinin egemenliğine girerek, Gregoryen Ermenileri kızdırmıştır.

Kilikya’daki bu Ermeni göçünün, burada Gregoryen Ermenilerin büyük çoğunluğunun bağlı olduğu Kafkasya’daki dinsel merkez Eçmiyazin’den ayrı bir Ermeni Kilisesinin kurulmasına da yol açtığını ve bu ayrılığın bugün de sürdüğünü biliyoruz.

Doğu Anadolu, Osmanlı Padişahları Fatih Sultan Mehmet ve Yavuz Sultan Selim dönemlerinde, Akkoyunlular ile Safavilerden, Güney Anadolu ise, Mısır Memluklarından alındığına göre, Osmanlıların Ermenilere ait toprakları işgal ve istila ettikleri iddiası da, tarih önünde bir başka “yalan” dır.

1973’ten itibaren Türk hedeflerine yönelen Ermeni terörist eylemlerine neden olarak, Türklerin sözde Ermenilere karşı uyguladığı ve ilk defa Yunanistan ile Kıbrıslı Rumların 1965 yılında Ermenilerle işbirliği yaparak “Soykırımın 50.Yılı “ olarak ileri sundukları “Soykırım” iddiaları gösterilmiş ve bu arada “24 Nisan 1915” üzerinde durulmuştur. Oysa yüzyıllarca Osmanlı Toplumunu ile büyük bir uyum içinde yaşayan ve toplum hayatının bütün alanlarında seçkin bir yere sahip bulunan Ermeni vatandaşlarından bir kısmının, Çarlık Rusya’nın tahriklerine uyararak ve özellikle 1877 Osmanlı-Rus Savaşından sonra Osmanlılara baş kaldırıldığını, bir takım terörist örgütler kurarak, kanlı eylemlere sebebiyet verdiğini biliyoruz.

Bu neden ile, Osmanlı Devleti Birinci Dünya Savaşı’na girince, Harbiye Bakanı olan Enver Paşa, Ermeni tebasının desteğini sağlamak için girişimde bulunmuş ve fakat Rusya Ermenilere, yalnız Kafkasya’yı değil, Doğu Anadolu’daki Osmanlı topraklarını da kapsayan bağımsız bir devlet vaadinde bulununca, Erzurum’da Ermeni liderleri ile

yapılan toplantı başarısız geçmiştir. Toplantıdan kısa süre sonra bazı ileri gelen Osmanlı Ermenilerinin de Ruslarla işbirliği yapmak üzere Kafkasya'ya kaçtığını, Kafkasya'ya gelen Çar Nikola II'nin de Osmanlılara karşı Ermenilerin işbirliğini sağladığını, Tifliste'teki Ermeni Bürosu'ndan yayınlanan bir bildiri; Ermenilerin, Rus ordusunun saflarında Rus zaferi için ve Rusya bayrağını Çanakkale ve İstanbul Boğazları'nda dalgalandırmak için savaşa katılmaya davet edildiklerini görüyoruz.

Ermenilerin, 1877 Rus-Osmanlı Savaşı'nda olduğu gibi, bir kere daha, Çarlık Orduları ile işbirliği yapacakları anlaşılınca, güvenlik tedbiri olarak, 1915 de Van, Bitlis ve Erzurum'daki Ermeni nüfusunun boşaltılması ve Kuzey Irak'taki Musul bölgesine yerleştirilmeleri için hazırlık yapılmış, ayrıca Kilikya ve Suriye'nin kuzeyinde yaşayan Ermenilerin aynı nedenle Orta Suriye'ye gönderilmeleri kararlaştırılmıştır.

Ne var ki 1915 Nisan'ında, yani henüz Osmanlıların Ermenileri tehcir etme emri yayınlanmadan, Rus Ermenistan'ındaki Taşnaklar'ın Van'da bir ayaklanma başlattıklarını ve Rus ordusunun, Anadolu'dan ve Kafkasya'dan gönüllü gelen çok sayıda Ermeni'nin yardımı ile, Van'a doğru saldırıya geçtiğini, Erivan'dan yola çıkan bu ordunun 14 MAYIS 1915 DE Van'a varıp yerli Müslüman halkı kesip biçtiğini ve Rus koruması altında bir Ermeni Devleti kurduğunu görüyoruz.

Diğer taraftan, Muş ile diğer belli başlı Doğu merkezlerinden binlerce Ermenin, Yeni Ermeni Devleti'ne akın etmesi sonucunda, bunalımdan önce Müslüman ve gayri Müslim olarak sadece 50.000 kişiyi barındıran Van bölgesine 250.000 Ermenin olduğu görülmektedir.

Fakat Temmuz 1915 başlarında Osmanlı kuvvetleri, Rus-Ermeni ordusunun gerileme zorunda bırakınca, kısa ömürlü devleti kurmak için işledikleri cinayetlerin cezasız kalmayacağından korkan binlerce Ermeni de, büyük panik içinde kaçan Rus ordusunu izlemiştir.

Tarafsız tarihçilerin de vurguladıkları gibi, kaçan Rus kuvvetlerinin ardından giden 200.000'e yakın Ermeni, Kürt baskınlarında mallarını ve canlarını kaybede kaybede Kafkasya'ya sığındı. Bu arada da 40.000 kadar Ermeni yok oldu.

Görülüyor ki bunlar, Osmanlıların kendilerini öldürmek için girişimde bulunmalarından değil, kaçan Rus ordusunun ardından Kafkasya'ya girmek isterken yolda canlarını kaybedenlerdir.

Diğer taraftan, belirlenen bölgelerde savaş boyunca oturmaya, güvenlik düşünceleri ile, icbar edilen Ermenilerin, yıllarca süren Ermeni terörizminin intikamını önlemek için, Kürtlere ve Türklere yani Müslümanlara karşı korunması emri verilmiş, savaş biter bitmez bunların yerlerine dönmelerinin sağlanacağı taahhüt edilmiştir. Prof.Stanford Shaw gibi tarafsız tarihçiler, Ermenilerin verdiği rakamların çok abartıldığını, Osmanlı Hükümeti'nin herhangi bir soykırım politikası gütmeyeceğini, ölenlerin ise eşkiya saldırıları, kıyım ve karşı kıyım, soğuk, açlık ve salgın hastalık gibi o bölgede cereyan eden ve kapsamına Türkleri de alan bir genel dramın sonucu olduğunu kabul etmektedirler. İşte bazı Batılıların da inandığı "1915 Soykırım" masalı ve tarihi gerçek kısaca budur.

III

Bilindiği gibi, Ermeni teröristler bir sürü yalan iddialara dayanarak , 1915 Nisan Tehcir olayını kendi cinayetlerine gerekçe olarak göstermekte, oysa Ermeni teröristlerinin Osmanlı toplumuna karşı yaptığı terörist eylemlerin başlangıcı çok daha gerilere gitmektedir.

Gerçekten yukarıda işaret ettiğim üzere Ermenilerin Osmanlı Toplumunu ile bütünlük içinde yaşadığı, İstanbul'a giren Fatih Sultan Mehmed'in Rum Patriğine en geniş din ve vicdan özgürlüğü tanırken, Ermeniler için de bir patrikhane kurarak, 1461 de Bursa'daki Ermeni Hovakim'i bunun başına getirdiği, Osmanlı Toplumunda Ermeni asıllı vatandaşların Dışişleri, PTT, Maliye ve Bayındırlık Bakanlıklarından başlayarak

en
de
an
nı
le,
in,
er
rd
alı
ya
an
ul
ek

birçok yüksek mevkiler işgal ettikleri ve Mareşal Molteke'nin bu uyumu "Türkiye Mektupları" nda, "Türklerin Hıristiyanına Ermeni denir" diye özetlediği malumdur.

Ne var ki, bu uyumun, Çarlık Rusya tarafından, Osmanlı İmparatorluğu'nu yıpratmak için, Ermeni azınlığının bazı elemanlarını ayartarak, bozulduğu, 1877 de Rusların Doğu Anadolu'yu işgalinde ve 1878 Berlin Kongresi'nde Osmanlı Ermenilerinden bazılarının eylemlerinin Osmanlı toplumunda güvensizlik yarattığı, Rus teşviki ile harekete geçen Ermeni milliyetçilerinin "ikna" metodundan kısa zamanda "şiddet"e dönüştükleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinde Ermeni İhtilalci Topluluklarının kurulduğu ve evvela kendi davalarını desteklemeyen zengin Ermenilere karşı terörizme geçtikleri, daha sonra da bunu, Doğu'da gerilla çeteleri oluşturarak , Osmanlı bürokratlarına ve Müslüman halkına yaygınlaştırdıkları görülmektedir.

Ermeni teröristlerinin Osmanlı İmparatorluğu içinde başarısızlığa uğraması üzerine, bu defa da ülke dışındakiler harekete geçmiş, 1887 de Fransa ve İsviçre'deki Ermeni öğrencileri tarafından kurulan Hınçak Örgütü ile 1890 da Rusya'da kurulan Ermeni İhtilalci Federasyonu (Taşnaklar) başı çekmiştir.

Nitekim Hınçakların 1894'de, Ermeni nüfusunun azınlıkta olmasına rağmen, en çok bulunduğu Muş'un güneybatısındaki Sasun'da büyük bir eylem düzenlediği, isyancılar dağa çıkarken yol üstündeki bütün Müslüman köylerini yaktığı ve tüm Müslüman köylüleri öldürerek , misilleme hareketini tahrik ettikleri görülmektedir.

Avrupa devletlerinin müdahalesini arzulayan Hınçaklar, 30 Eylül 1895 de de bir gösteri yürüyüşü düzenlemişler, İstanbul'un büyük halk kitlelerini galeyana getirmeye ve kargaşalık yaratmaya ve kargaşalık, misilleme ve karşı misillemeye dönüşünce de, bunların terörist davalarına yardımcı olmaya çaba sarfetmişlerdir.

Nihayet İstanbul'da ne pahasına olursa olsun, yabancı müdahalesini arzulayan Ermeni teröristler, 26 Ağustos 1896'da Beyoğlu'nda Osmanlı Bankası merkezini ele geçirmişler, binaya bombalar yerleştirerek, banka memurlarından bazılarını rehin

almışlar ve Avrupa'nın ilgisini çekmek umudu ile de uzun bir işgal için hazırlıklar yapmışlardır. Bu olaydan bir süre sonra da, bir diğer grup teröristin Bab-ı Ali'ye girdiği, birkaç subayı yaralayarak, sadrazamı tabanca ile tehdit ettikleri, İstanbul'un eski mahallelerine bombalar attıkları ve silahlarını rastgele ateşleyerek, masum halkı yaralayıp öldürdükleri ve nihayet Cuma namazına Ayasofya Camii'ne giden Padişah Abdülhamit II 'nin arabasına da bomba attıkları ve 20 den fazla polisin ölümüne sebebiyet verdikleri bilinmektedir.

Görülüyor ki, Ermeni terörizminin tarihi, 1915 deki sözde soykırımdan çok daha gitmektedir.

IV

ABD'de bulunan bazı Türk gazetecileri ile görüşen Temsilciler Meclisi Üyesi ve Türk dostu olarak tanınan Stephan Solarz'ın; "24 Nisan 1915" in "soykırım günü" olarak anılmasını isteyen öneri, 1985 te tekrar Kongre'ye gelebilir. Kongre Üyelerinin çoğunun tarihi bilgisi azdır. Türkiye ise inandırıcı görüşlerini Kongre Üyelerine ulaştırmış değildir" dediğini o zamanki medya haberlerinden biliyoruz.

Bütün "Ermeni sorunu" gibi yalan dayanan bu "24 Nisan 1915" iddiasının esası nedir? Bunu özetleyelim:

Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması ve Osmanlı Devleti'nin 1 Kasım 1914 de İtilaf Devletleri'ne karşı Almanların yanında savaşa girmesi, Ermenilere büyük bir fırsat olarak görünmüş, 1877 savaşında olduğu gibi Ermenileri kullanarak, Doğu Anadolu'yu ilhak etmek politikası güden Emperyalist Çarlık Rusya ise, Ermenilerin kendisine başvurusunu memnuniyetle kabul etmiştir.

Rusya'nın Osmanlılara savaş ilan etmesi üzerine, Taşnak Komitesi, "Ruslar sınırı geçtiklerinde ve Osmanlı orduları geri çekilmeye başladıklarında her yerde isyanlar

çıkarılmalı, Osmanlı Orduları bu suretle iki ateş arasına alınmalıdır” talimatını vermiş ve emir yerine getirilerek, Rus kuvvetlerinin, Osmanlı ve Rus Ermenilerinden kurulmuş gönüllü alayları öncülüğünde Osmanlı topraklarına girmesi ile birlikte, İkinci Meşrutiyet döneminde askere alınmaları kabul edilen Osmanlı Ordularındaki Ermeniler, silahları ile, Rus kuvvetlerine katılmışlar veya çeteler kurmuşlar ve Komitelerin “kurtulmak istiyorsan önce komşunu öldür” talimatına uyarak, erkekler cephelerde olduğu için, savunmasız kalan Türk şehir, kasaba ve köylerine saldırarak, katliama girmişler ve Osmanlı kuvvetlerini arkadan vurmuşlardır.

Diğer taraftan 11 Nisan’da Van’da bir Ermeni isyanı patlak vermiş, bu isyan sonucu Van Rusların eline geçerken, Rus Çarı İkinci Nikola Van’daki Ermeni Komitesi’ne, Rusya’ya hizmetler için teşekkür ederken, ABD’de yayınlanan Ermeni gazetesi “Goçnak” 24 Mayıs 1914 tarihli sayısında; “Van’da yalnızca 1500 Türk’ün kaldığını” iftiharla yazmıştır. Bütün bunlar olup biterken, İngiliz ve Fransız Donanmaları Çanakkale Boğazı’nı zorlamakta ve Osmanlı orduları çeşitli cephelerde çarpışmaktadır.

İşte bu durum karşısında, Osmanlı Hükümeti; Ermeni Patriği ve Ermeni mebusları çağırarak, Ermenilerin Müslümanları katletmeye devam etmeleri halinde, gerekli önlemleri alacağını bildirmiş ve 24 Nisan 1915 de Ermeni Komitelerini kapatarak, yöneticilerden 2345 kişiyi devlet aleyhine faaliyette bulunmak suçundan tutuklanmıştır. Dışarıdaki Ermenilerin 1965’ ten itibaren “soykırım yıldönümü” diye andıkları ve özellikle her beş yılda bir ABD Kongre Üyelerine “resmi yıldönümü” olarak kabul ettirmek istedikleri “24 Nisan 1915” işte bu 2345 anarşist ve kanun kaçağının tutuklandığı tarihtir.

Ermeniler, yaptıkları ayaklanmaları, Osmanlıların “Tehcir-İskan” kararı üzerine başlattıkları bir meşru müdafaa olarak takdim etmek istemekte iseler de, Osmanlı Hükümetinin maruz kaldığı büyük iç ve dış tehlikeler nedeni ile savaş bölgeleri yakınındaki bölgelerdeki Ermeni vatandaşları daha güneyde bulunan Osmanlı topraklarına, Suriye’ye tehcir etmeyi amaçlayan Muvakkat Kanununun tarihi 27 Mayıs 1915 dir. Oysa Osmanlı Hükümeti, Ermeni tarihçi Leo’nun da belirttiği gibi; “kendi

varlığını korumak hakkını kullanmış ve fakat İkinci Dünya Savaşı'nda ABD de dahil birçok devletin uyguladığı bu tedbiri alırken, Ermenilerin tehcir sırasında zarar görmelerini önleyen somut kanuni tedbirler almıştır. Ne var ki, savaştan kaynaklanan genel asayişsizlik, şahsi kin ve intikam duyguları, ağır iklim şartları, tifüs gibi salgın hastalıklar tehçir edilen kabilelerin kayıplarına yol açmıştır. Esasen 90.000 kişilik bir Osmanlı kolordusunun Doğu cephesinde Sarıkamış'ta soğuk ve hastalıktan kırıldığı, bu felaketlerin yalnız Ermeniler için değil bütün Osmanlılar için geçerli olduğu hatırlanmalıdır. İşte Ermeni propaganda ve terör merkezlerinin Almanların Nürenberg Mahkemesinin, 1945 tarihli "Yahudi Soykırımı" olayları ile ilk defa 1948 de adını duydukları Soykırım'ı, 1945'teki olaylara monte ederek 1915 yılını "XX.yüzyılın ilk soykırımı" diye ilan ettikleri olayın aslı budur.

V

4 Aralık 1984 tarihli gazetelerimizde yayınlanan ve "Kıbrıs'taki terörist Rum Örgütü EOKA'nın Ermeni Terörist Örgütü ASALA ile, Türkiye ve Kıbrıs Türk halkına karşı silahlı işbirliği yapmak isteği" ile ilişkin haber üzerine dikkatle durulmalıdır.

Zira Kıbrıs sorununun ortaya çıkmasından sonra Yunanistan ile Kıbrıs Rum Yönetiminin, Ermenileri ve terörist eylemlerini körüklediğini biliyoruz. Nitekim Kıbrıs Barış Harekatı'ndan sonra, 10 Eylül 1974 günü, Yunan gazetelerinde yayınlanan bir bildiride, Amerikalı Rum ve Ermeniler, birlikte harekete davet edilmiş, Los Angeles'de yayınlanan bir gazetenin 3 Aralık 1984 sayısında, devrin Yunan Dışişleri Bakanı Bitsios'un New York'daki Milli Ermeni Komitesi'ni kabul ettiği ve bu Komite'nin, Amerika Kongresi ile temaslarını desteklediği yazılmıştır.

13 Şubat 1975 de Kıbrıs'ta Federe Türk Devleti'nin ilanından sonra Selanik'te ve Atina'da yayınlanan gazetelerde "Ermeni Sözde Soykırım hareketinden 60 yıl sonra Türkiye'den toprak talebi ile Birleşmiş Milletlere başvuracaklar" başlıklı bir yazı

yayınlanmış, ayrıca Ermeniler 24 Nisan 1975 günü Atina'da büyük bir anma töreni yapmışlar ve buna bazı Yunan milletvekilleri de katılmıştır.

Bu törende, "Yunan -Kuzey Amerika Cemiyeti" adlı bir kuruluşun yazılı bildirisi dağıtılmış, 60 yıl önce 1915 de katledilen 1,5 milyon Ermeni'nin hatırasının anıldığını bildiren bu bildiriye, "Kıbrıs'ın, Ermenistan'ın, Kürdistan'ın, Suriye'nin ızdırap çeken halkları ile halen Amerika'da, Kanada'da, Avustralya'da ve Avrupa'da yaşayan Küçük Asyalı ve Konstantinopollü 3 milyon İyonyalı, Küçük Asya'yı (Anadolu'yu) bölmek için kavgaya davet" edilmiştir.

Atina'da yapılan bu davete gelen Beyrutlu Prof.Saveris Torikyan ise düzenlediği basın toplantısında ;" Ermenilerin barış ve adalet taraflısı olduğunu (!) ancak haklı isteklerini elde edemezlerse, Kürtler ve Rum Kıbrıslılarla birlikte mücadeleye girebileceklerini" söylemiştir.

16 Mart 1976 günü ise Yunan gazetelerinde, Küçük Asya'yı Türklerden kurtarmak için Kanada'da, Montreal şehrinde bir derneğin yayınladığı beyannamede Kürtler, Ermeniler, Çerkezler ve İstanbul Rumları'nı anavatanları olan Küçük Asya'da Türk boyunduruğundan kurtulmak için, bütün hürriyetsever milletler (!) harekete davet edilmiştir.

İşin ilginç yönü şudur: Yunanistan'da daha önceki yıllarda sessiz sedasız yapılan ve basında yer almayan anma törenleri, 1965 Nisan'ından itibaren aleniyete ve gösterişe dökmüştür. Birinci Kıbrıs bunalımının ise 1964 yazında patlak verdiğini biliyoruz. Ermenilerin saldırıya geçeceklerinin ilk haberi de 1974 sonları ve 1975 başlarında Yunanistan'da açıklanmış, 22 Ekim 1975 günü Viyana Büyükelçimiz Daniş Tunalıgil, 24 Ekim 1975 günü de Paris Büyükelçimiz İsmail Erez ve makam şoförü öldürülmüştür.

Görülüyor ki; anma törenleri ve terörist saldırılar ile Kıbrıs konusu arasında sıkı bir ilişki vardır. Bu nedenle, bütün Ermeni saldırılarında Yunan ve Kıbrıs Rum parmağını

aramak ve sorumluluğu onlara da yüklemek doğal hakkımızdır. Anlamadığımız; Ermeni Terörün teşvikçisi ve destekçisi olan Yunanistan'ın terörizm ile savaşma sözleşmesini kabul eden Avrupa Konseyi içinde ve hele 1981 de tam üyesi olarak nasıl AB'de yer aldığıdır.

VI

Bilindiği üzere 2-3 Aralık 1920 gecesi Gümrü'de Ermeni Cumhuriyeti ile imzalanan ve Ermenileri Türk topraklarından vazgeçiren Gümrü Andlaşması'nın yıldönümüdür.

1917 deki Sovyet devriminden sonra ,Kafkasya ,Rusya'dan ayrılmış ve burada Mayıs 1918 de Ermenistan,Gürcistan ve Azerbaycan bağımsızlıklarını ilan etmişlerdir.

O sırada Türkiye gibi Batılı devletlerin tehdidi altında bulunan Sovyetler'i Ankara hükümeti en doğal müttefik olarak görmüş ve ilişkileri daha da sıkılaştırmak için 11 Mayıs 1920 de yeni Türk Devletinin Dışişleri Bakanı Bekir Sami Bey'in başkanlığında Moskova 'ya bir heyet yollamıştır. Kafkas Bölgesi'nde kurulan yeni üç Cumhuriyetle ilişkiler henüz kurulmadığından, Ankara 'dan hareket eden heyetimiz,Trabzon üzerinden Karadeniz'i geçmiş ve Moskova'ya ancak 69 günde ulaşabilmiştir.

Ayrıca Moskova'ya giden heyetin Moskova'daki görüşmeleri de kolay geçmemiş, 27 - 28 Nisan 1920 de Bakü'de bir Bolşevik darbesi yaparak rejimlerini Azerbaycan'a kabul ettiren Sovyetler, Gürcistan ve Ermenistan'ı da ele geçirmek için harekete geçmiş ve Ermenistan'a şirin görünmek için de Türkiye'ye ait bazı bölgeler üzerinde Ermenistan'ın hükümlanlığını tanımak sureti ile, Moskova'daki Türk-Sovyet görüşmelerini tehlikeye düşürmüşlerdir.

Diğer taraftan Bekir Sami Bey'in heyeti daha Moskova yolunda iken, Ermenilerin, Batı cephesinde başlamış bulunan Yunan saldırısı ile aynı zamanda Doğu'da saldırıya geçtiğini ve bunun üzerine daha evvel Doğu Cephesi Kumandanlığına tayin edilmiş bulunan 15.Kolordu Kumandanı Kazım Karabekir komutasındaki Türk ordusunun 28

Eylül 1920 sabahı, mukabil harekete geçerek, 29 Eylül'de Sarıkamış'ı, 30 Ekim'de Kars'ı ve 7 Kasım'da da Gümrü dahil olmak üzere Arpaçayı'nın doğusundaki bölgeleri Ermenilerin elinden alındığını ve Ermenileri ateşkese ve barış görüşmelerine zorladığını görüyoruz.

Bu arada Ermenistan'da da iktidarı elde eden ve yeni hükümet oluşturan Bolşeviklerin bu eylemi sonucu barış andlaşması, yeni Ermeni hükümeti ile Türkiye arasında, 2-3 Aralık 1920 gecesı Gümrü'de imzalanmış, Türkiye adına Kazım Karabekir Paşa tarafından imzalanan ve yeni Türk devletinin akdettiği ilk andlaşma olan Gümrü Andlaşması ile, İstanbul hükümeti tarafından imzalanan Sevr Andlaşması'nın Ermenistan sınırları içinde gösterdiği Doğu vilayetleri ile, 1878 de Rusya'ya terkedilmiş olan Kars bölgesi Türkiye'ye verilmiştir.

Nitekim Ankara hükümeti ile emrindeki Milliyetçi kuvvetlerin, Doğu'da Ermenileri ve Batı'da I. İnönü Savaşı'nda Yunanlıları yenilgiye uğratması, Ankara temsilcilerinin Moskova'da pazarlık gücünü arttırmış ve Türk heyeti, Moskova'ya vardıktan 8 ay sonra, 16 Mart 1921'de, Türk-Sovyet Dostluk Andlaşması imzalanabilmiştir.

Bu andlaşmayı, 13 Ekim 1921'de Sovyet Ermenistanı ile imzalanan Kars Andlaşması tamamlamış, böylece Taşnak Hükümetinden sonra Sovyet Ermeni Hükümeti de her türlü talepten vazgeçmiştir.

Bu andlaşmanın, Ermeni Cumhuriyeti'nin Bolşevikler'in eline geçmesi ile onaylanamayan Gümrü Andlaşması yerine, Ermenilerin Türk toprakları üzerindeki tüm iddialarından vazgeçme durumunu tescil ettiğini, diğer taraftan Artvin ve Ardahan'ın Türkiye'ye iadesini kabul eden Gürcistan'daki Menşevik hükümetinin yerine de 19 Mart 1921 de Gürcistan'da ilan edilen Sovyet Cumhuriyeti'nin de bu yeni sınırları kabul ederek, bugünkü Türk-Sovyet sınırının tespiti işini gerçekleştirdiğini biliyoruz.

Burada vurgulanması gereken önemli nokta şudur; bazı çevrelerin iddia ettiği gibi Ankara hükümetinin Ermeni Cumhuriyeti'ne karşı saldırısının Kızıl Ordu ile birlikte

yürütülmediği, Türkler Ermenilerle savaşırken, Bolşevikler'in daha evvel Azerbaycan'a ve daha sonra da Erivan'a ve nihayet Gürcistan'a girip oradaki hükümetleri Sovyetleştirdiğidir.

VII

Ermeni sorununun başlangıcını 1820 lere götürmek mümkündür. Çarlık Rusyası bu dönemde emperyalist güç olarak ortaya çıkmakta ve komşusu olduğu Osmanlı Devleti sırtından Güney'e ve Güneybatı'ya yayılmak istemektedir. Bu politikanın Rusya'ya göre en önemli yönü; "Osmanlı Hıristiyanlarının hamisi" rolünü oynamaktır. Bu da Rusları, Ortodoks Rumlarla birlikte Gregoryan Ermenilerle de ilgilenmeye sevk etmiştir. Nitekim Rusya, Batı'da Balkanlar'a nüfuz etmeye çalışırken, Doğu'da da Kafkasya'ya inmiş, bu gelişme Gregoryan Ermenilerin büyük çoğunluğunun bağlı olduğu dinsel merkez Ecmiyazin Ermeni Kilisesi'ni Rus etki ve nüfusu altına sokmuş, kilisenin başı Katolikos Nerses Aratarekes, 60.000 kişilik bir Ermeni ordusunun başında, 1827-28 Rus-İran Savaşı'na, Ruslar safında yer almıştır.

Rusların, Osmanlı Ermenilerine sızmaya çalışması da, Ecmiyazin Kilisesi'nin aracılığı ile olmuş ve 1844 den itibaren İstanbul Ermeni Patrikhanesi'ndeki ayinlerde Ecmiyazin Katolikos'unun adı anılmaya başlanmıştır.

Ne var ki, Osmanlı Hıristiyanlarının koruyucusu rolü oynamaya başlayan İngiltere ve Fransa da, Osmanlı Ermenilerini Protestanlık ve Katolikliğe kazanmak amacıyla başarılı olunca, 1830 da İstanbul'da Ermeni Katolik Kilisesi, 1847'de de Protestan Kilisesi kurulmuş, 1865 Islahat Fermanı, Rusya'nın yanında İngiltere ve Fransa'ya Ermenilerle daha çok ilgilenmeye ve kendi emperyalist çıkarlarını izlemeye sevk etmiş ve Ermenilere Doğu Anadolu'da bir Ermenistan vaat edilmiştir.

Ermeni sorununun 1877-78 Osmanlı-Rus savaşı'nda Osmanlıların yenilgisi üzerine ortaya çıkması bunun sonucudur. Savaş sona ererken, Osmanlı vatandaşı olan İstanbul Ermeni Patriği Nerses Varjabedyan, Ecmiyazin Kilisesi aracılığı ile Rus Çarı'ndan

Rusya'nın, Doğu Anadolu'da işgal ettiği Osmanlı topraklarını geri vermemesini veya hiç olmazsa Rus ordusunun geri çekilmemesini istemiş, Patriğin bu talebi de Ayastefanos Andlaşması'na 16.madde olarak girmiştir. Doğu Anadolu'daki Rus işgali Rusya'ya, Osmanlı Ermenilerini devlet aleyhine kışkırtmaya fırsat verirken, Rusların Ermenilerle Osmanlı topraklarında, Balkanlardaki Hıristiyanlar gibi devlet kurdurma niyetini sezen İngiltere, Ayastefanos Andlaşmasına karşı çıkmış ve bunun karşılığında 1878 Berlin Konferansında Osmanlılardan Kıbrıs'ı koparmıştır.

Fazla ayrıntıya girmeden –ve fakat cereyan eden gerçekleri göz önünde tutarak – Ermeni sorununun arkasında; Emperyalizmin, Osmanlı İmparatorluğunu parçalama ve paylaşma politikalarının yattığını söylemek yanlış olmaz.

Osmanlı Ermenilerini içeride kurulan komiteler yolu ile devlete karşı ayaklandırmak mümkün olmayınca yukarıda işaret ettiğim gibi Rus Ermenilerine Osmanlı toprakları dışında komiteler kurdurulmuştur. Böylece 1887'de Cenevre'de Hinçak, 1880 de Tiflis'te Taşnak Komiteleri Osmanlı Ermenilerini kurtarmak amacı ile kurulmuştur. Ayaklanma girişimleri önce Hinçaklardan gelmiş, daha sonra Taşnaklar bu yolu izlemişler, dışarıdan gelen komitelerce yürütülen isyan ve olaylar ise "Ermenilerin Türklerce katledilmesi" olarak tanıtılmış, Anadolu'nun en uzak köşelerine kadar dağılmış Hıristiyan Misyonerler ve büyük devletlerin konsoloslukları ile Büyükelçiler, Batı basınının da yardımı ile, Ermenilerin yalan mesajlarını Hıristiyan kamuoylarına benimsetmişlerdir. Yakalanan komiteci teröristler, yine büyük devletlerin yardımı ile serbest bırakılmışlar ve sahte pasaportlarla yeni cinayetler işlemek üzere tekrar geri dönebilmişlerdir.

Ne var ki, Kafkaslar'a inen Rusya; Kafkas Ermenilerini Ruslaştırmayı ve Ortodokslaştırmayı, Dışişleri Bakanı Lebonof Rostovski'nin deyimi ile " Ermenisiz bir Ermenistan " hedefini gütmüştür. Zira Rusya'nın dünkü asıl niyeti Doğu Anadolu'da bir Ermeni Devleti sağlamak değil, bu toprakları ilhak etmektir. Kısaca Ruslar-Ermenileri daima aldatmışlar ve boş hayal peşinde koşturmuşlardır.

VIII

27 Ocak 1973'de A.B.D'nin California Eyaleti'nin Santa-Barbara şehrinde lüks bir otelin lokantasında, Yanıkyan adında, 80 yaşını aşmış bir Ermeninin, Türkiye'nin Los Angeles Başkonsolosu Mehmet Baydar ile yardımcısı Bahadır Demir'i tabanca ile öldürdüğünü hatırlıyoruz.

Yanıkyan kimdi? Erzurum'da doğmuş genç yaşında iken Türkiye'yi hiç görmemiş zengin Ermeni ailelerinin Cenevre'de 1887'de kurduğu Hinçak Partisi Komitesi'ne girip, 1914-1917 yıllarında Doğu Anadolu'da silahsız ve savunmasız Türk Müslüman halkına karşı cinayet ve işkence yapmış bir kişi...Bu adam, 1917 Bolşevik İhtilali üzerine Çarlık Rusyası ordularının topraklarımızı terkederken, yaptıklarının hesabını vermemek için, Kafkasya ve Rusya'ya göçeden binlerce Ermeni arasına katılmış, Mondrös Mütarekesi uygulamasında Fransızlar, Çukurova'da Ermenilerden gönüllü toplarken de burada ortaya çıkarak, 1919'da birgün Adana Valisi Kemal Bey vilayetten çıkarken süngüleyerek öldürmüş ve fakat işgal kuvvetleri tarafından yurt dışında kaçırılmış bir kimse...

Adaletten kurtulan bu fanatik ,yüreğinde yaşattığı kinini 1973'de yeni bir cinayete dönüştürürken, cinayeti işlediği gün yazdığı uzun mektubun bir kopyasını da California Courier gazetesine yollayarak yayınlattır. Yanıkyan bu mektubunda; Ermeni sorununun dünya kamuoyunda sıcak ve uyanık tutulması için dünyanın her yerindeki savunmasız Türk temsilcilerinin öldürülmesini tavsiye eder ve bu tür savaşın ilk örneğini kendisinin vereceğini, genç Ermenilerin ise onu izleyeceğine inandığını yazar ve cinayeti işler.

27 Ocak 1973 günü bu cinayetten sonra sayısı 40'ı aşan masum Türk görevlisinin dünyanın çeşitli yerlerinde ASALA, Ermeni Soykırımını –Adalet Komandoları, Ermeni Devrimi Ordusu (ARA) gibi örgüt mensubu Ermeni teröristlerinin kuruluşlarına hedef olarak hayatlarını kaybettiğini biliyoruz.

Oysa yabancı yazar ve tarihçilerin de vurguladıkları ve bizim de daha önce belirttiğimiz gibi; Osmanlı yönetiminde yaşayan Ermeni vatandaşların dış tahriklere kapılarak, Osmanlı Devleti'ne karşı sergilediği ihanet, isyan ve her türlü kötü davranışlar, Türklerin Ermenilere öteden beri gösterdiği hoşgörü ve iyi muameleyi değiştirmemiş, eğer şikayet konusu olabilecek olaylar varsa, bunların gerçek suçlularının bizzat bazı Ermeniler ve onları azdıran dış güçler olduğu artık anlaşılmıştır. Diğer taraftan Ermenilerin, iddialarının aksine bir soykırıma uğramaları şöyle dursun, kendilerinin 1890'dan başlayarak isyan ve saldırılarla, savaş alanı gerilerinde en az 2.5 milyon Türk ve Müslümanı zulüm ve işkencelerle topluca öldürdüklerini, şehir ve köyleri yaktıklarını belgeler ispatlamaktadır. 1915'deki düzenli göç hareketi esnasında, doğal ve elde olmayan sebeplerle meydana gelen kayıpları Hitlerin yaptığı Yahudi Soykırımından esinlenerek "soykırım" olarak durmadan tezğahlamak ise, gerçekleri değiştirmez.

Türkler, tarihte Ermenilerin bütün yaptıklarını daima unutmaya yönelmişler ve tarih olmuş olaylara "hoşgörü perdesi" çekmişlerdir. Ne var ki, ancak 1973'de yeniden hortlatılan ve durmadan cinayetlerine devam eden Ermeni terörizmi, yeni kuşakları geçmişi ve suçlularını öğrenip tanımaya ve teröre alet edilen Ermenilere karşı güvensizlik ve hoşnutsuzluk duymaya sevk etmiştir.

Esasen Ermeni olaylarını yaratan ve sürdürenlerin amaçları da böyle bir ortam yaratmaktır. Yoksa insanlar ne kadar aklını yitirmiş olursa olsun, Türkiye Cumhuriyeti'nin Milli Misak-ı ile çizilmiş ve Türk çoğunluğu ile meskun topraklarından bir parçayı alıp bir "Ermeni yurdu" na dönüştürmelerinin imkansızlığını anlamaları gerekir.

IX

1985 yılının başında yani 20 yıl önce, çeşitli yayın organlarında yer alan haberlerde birtakım çevrelerin "24 Nisan" tarihini Amerikan Kongresi'nin "Ermeni ve Dünya Soykırımı Anma Günü" olarak kabul etmesi için büyük çabalar sarfettiklerini ortaya koymakta idi.

Oysa bu konuda Amerikan Kongresi'ni ve kamuoyunu etkileyebilecek önemli belgelerden birisi "Harbord Raporu" dur . Gerçekten Sevr Andlaşması ile sonuçlanacak olan Paris Barış Konferansı, Ermenistan'ın sınırları konusunu devrin ABD Başkanı Woodrow Wilson'un hakemliğine bırakınca, Başkan Wilson'un da General James G.Harbord Başkanlığı'ndaki bir Amerikan Heyeti'ni incelemelerde bulunmak üzere 1919'da Türkiye'ye incelemelerde bulunmak üzere 1919'da Türkiye'ye yolladığını, 1919 Eylül ve Ekim ayında Sivas'ta Mustafa Kemal ile de görüşürken Harbord Heyeti'nin vardığı sonuçları bir rapor halinde ABD Kongresi'ne sunduğunu biliyoruz.

Ne var ki; esas olarak Ermeni etkisi altında kalınarak hazırlanan bu raporda bile "Türkler ile Ermenilerin barış içinde yüzyıllarca yanyana yaşadıkları, Birinci Dünya Savaşı sırasındaki "tehcir-iskan" esnasında Türklerin de Ermeniler kadar acı çektikleri, Türk köylerinin yakıldığı, savaşa giden Türk köylülerinden en çok yüzde 20'sinin geri dönebildiği, Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcında Ermenilerin "Türkiye Ermenistanı" denilen bölgelerde hiçbir zaman çoğunlukta olmadıkları, tehcir edilen Ermenilerin geri dönmeleri halinde de tek bir yerleşim merkezinde bile çoğunluk oluşturamayacakları, geri dönen Ermenilerin tehlike içinde bulunmadıkları ve olaylarla ilgili olarak ileri sürülen trajik ve korkunç iddiaların doğru olmadığını tespit edildiği anlatılmaktadır. Nitekim ABD Kongresi muhtemel olarak, biraz da bu rapor üzerine, 1920 Nisan'ında Ermenistan'a Mandater olunmasını reddetmiştir.

Ne var ki, 10 Ağustos 1920'de Ermenileri bir kere daha umutlandıran Sevr Andlaşması imzalanmış, fakat Türkiye'nin Milli Mücadeleyi kazanması üzerine, esasen taraf ülkelerden hiçbiri tarafından onaylanmamış olan Sevr Andlaşması'nın yerini, Ermeniler'in talepleri hakkında hiçbir hüküm ihtiva etmeyen, 24 Temmuz 1923 Lozan Andlaşması almıştır.

Her ne kadar Bogos Nubar başkanlığındaki bir Ermeni heyeti Lozan'da Ermeniler için "Bir Türk genel vali yönetiminde" bir bölgeyi, Bağımsız Ermenistan yerine, yeterli

görmüşse de, Doğu cephesinde zafer kazanan ve Moskova ve Kars Andlaşmaları ile Ermeni Meselesini tamamen kapatan Türkiye, bu öneriyi de haklı olarak kabul etmemiştir.

Diğer taraftan, güya Talat Paşa'nın soykırımı emreden gizli telgrafının General Alenby Komutası'ndaki kuvvetlerce Halep'te ele geçirildiği iddiası, bu belgelerin Paris'teki bir ermeni grubunca icad edilen sahte kağıtlar olduğunun anlaşılması ile geçerliliğini kaybetmiş, bilakis Talat Paşa'nın aynı tarihlerde yolladığı gizli telgrfların tehcir sırasında suç işleyecek görevlilerin cezalandırılmasını istediği ve "Near East Relief Society" adlı Amerikan yardım kuruluşunun tehcir sırasında Ermenilere yardım etmesine Osmanlı Hükümetince izin verildiği ABD Büyükelçisinin raporlarından da anlaşılmıştır.

Nihayet, İngilizlerle Fransızların Ermenilere karşı girişilen katliamın sorumlularını cezalandırmak ve özellikle İngilizlerin Malta'ya sürdükleri sanıkların aleyhinde Amerikan arşivlerinde belge aramak girişimleri başarısızlıklarla sonuçlanmış, Washington'daki İngiliz Büyükelçisi R.C.Craigie, Dışişleri Bakanı Lord Curzon'a 13 Temmuz 1921 tarihli yazısında, katliam iddialarını kanıtlayacak hiçbir belge bulunamadığını, üzüntü ile bildirmiş, Malta'daki tutuklular da hiçbir duruşma yapılmadan, 1922'de serbest bırakılmışlardır.

X

28 Ocak, son Osmanlı Mebusan Meclisi'nin, 28 Ocak 1920 tarihli toplantısında onayladığı ve tarihimize "Misak-ı Milli-Milli And" olarak geçen belgenin kabulünün yıldönümüdür.

Mustafa Kemal'in; Amasya Tamimi'nde Erzurum ve Sivas kongrelerinde milli iradeden, milli hakimiyetten söz etmesi ve ilkeleri milli mücadelenin nirengi noktası haline getirmesi Anadolu'da , yeni bir devletin doğmakta olduğunu gösteriyordu.

Ankara'da doğan yeni devlet, Osmanlı devletinin bir parçası idi. Ne var ki Osmanlı devletinde ülke, askeri gücün yetebildiği alan iken, yeni devletin ülkesi Türkler'in barındığı Ata Yurdu, Türk vatanı idi. Türk milletinin üzerinde oturduğu bu vatanın sınırları ise milli mücadelede Erzurum ve Sivas kongrelerinde kararlaştırılıp, son Osmanlı Mebusan Meclisi'nin 28 Ocak 1920 toplantısında "Misak-ı Milli" adını verdiğimiz karar ile onaylanmış ve yeni Türkiye'nin dış politikası ilk hedef olarak bu toprakları kurtarmayı gaye edinmiştir.

Altı maddelik Milli And'ın 1.maddesine göre yeni Türk devletinin milli hududu 30 Ekim 1918'de Mondros Mütarekesi'nin imzalandığı gün Osmanlı kuvvetlerinin fiilen hakim buldukları hattır. Daha sonra 1923'de Atatürk'ün dediği gibi "Milli mücadelenin amaç ve hedefi milletin tam bağımsızlığını ve kayıtsız şartsız egemenliğini sağlamak ve devam ettirmektir. Millet, dış bağımsızlığını elde edebilmek için takip etmesi gereken hareket şeklini Misak-ı Milli ile belirlemiştir...Misak-ı Milli'mizin hedef aldığı amaca ordularımızın zaferleri ile ulaştık.Kısaca ,Misak-ı Milli, Türk süngülerinin kanla çizmiş oldukları sınırdır. Zira, yine Atatürk'ün dediği gibi, "Süngü, kuvvet, şeref ve haysiyetin müdafaa edemediği hatlar, başka hiçbir prensiple müdafaa edilemezler."

Gerçekten, Mondros Mütarekesi, 30 Ekim 1918'de imzalanıp "Hasta Adam" Osmanlı devleti, hukuken savaşta yenilince, 1916 da İngiltere, Fransa, Rusya arasında varılan gizli Sykes-Picot Taksim Andlaşması, İngilizlerin zorlaması ile daha da ağırlaştırılmış olarak uygulanmak istenmiş, Doğu'da Ermenileri saldırtan düşman ülkeler, Batı'dan Yunanlıları İzmir'e çıkarmış, Anadolu'yu iki taraftan zorlayarak Türk'ü yok etmeye, vatanımızı ise bölmeye girişmişlerdir.

İşte Mustafa Kemal'in, 23 Temmuz'da Erzurum, 4 Eylül 1919'da Sivas Kongrelerini yaparak ve milli direnişleri bir bütün halinde birleştirerek, bu kongrelerde Osmanlı ülkesinden elde tutulabilecek yurt parçasının "bölünmez" ve "parçalanmaz" olduğunu karara bağladığını, bu kararın ise bir "Milli And" olarak özel temsilciler ile toplantı

halindeki SON Osmanlı Mebusan Meclisine gönderilerek bu Meclisin, 28 Ocak 1920 günkü toplantısında bu kararı “Misak-ı Milli” olarak ilan ettiğini görüyoruz.

Düşmanlar, 10 Ağustos 1920’de Osmanlı hkmetine kabul ettirdikleri Sevr Andlaşması ile Türkiye’yi bölmeye çalışırken, milli mücadele savaşında Misak-ı Milli’yi kendine rehber edinen yeni Türk devleti, Doğu, Güney ve Batı cephesinde kazandığı zaferlerle, Türk topraklarını bölmek isteyen düşmanların bütün hesaplarını kursaklarında bırakmış, Doğu’da Ermenilerle yapılan mücadeleler, 2 Aralık 1920 Gümrü, 16 Mart 1921 Moskova ve 13 Ekim 1921 Kars andlaşmaları ile, Güneydeki mücadele ise, 20 Ekim 1921 Ankara Andlaşması ile Misak-ı Milli esaslarına göre sonuçlanırken, işgalci devletlerin kuklası Yunan ordusu, Batı cephesinde Birinci ve İkinci İnönü, Sakarya ve 26 Ağustos 1922’de başlayan Dumlupınar savaşları sonunda yenilip denize dklmekle, bütün Milli Misak sınırları, kirli ayaklardan temizlenmiştir.

Hiçbir imzacı devlet tarafından bile onaylanmayan Sevr Andlaşması, hukuken doğmadan, gçmş, Lozan Andlaşması Misak-ı Millinin sınırlarına uyularak düzenlenmiştir. Kısaca Misak-ı Milli, Türk milletinin kendi kaderine hakim olma prensibine dayanan ve milli mücadele milli sınırlar bakımından gerçekleştirilen bir hedeftir.

XI

Sovyet Ermenistanında 7 Aralık 1988 günü meydana gelen ve tahminlere göre en az 55.000 kişinin hayatına ve yarım milyondan fazla insanın evsiz kalmasına yol açıp bütün dünyanın şefkat ve yardım duygularını harekete geçiren zelzele felaketine rağmen “Sovyet Ermenilerinin” Azerbaycan Cumhuriyeti sınırları içinde bulunan “Nagorno-Dağlık Karabağ “ zerk bölgesinin Ermenilere verilmesi hususundaki hırınlıklarının devam ettiği hayretle gözlenmiştir. Dünyanın en büyük haber ajanslarından biri olan “Reuters” in Sovyet Ermenistanın Başkenti Erivan’dan verdiği habere göre, zelzele felaketinden sonra Leninakan ve Spitak gibi zelzeleden çok etkilenmiş Ermenistan şehirlerine düzeni korumak için sevk edilen 20.000 kişilik Sovyet

askeri birliğinin oradaki mevcudiyeti bile başta “Karabağ Komitesi” üyeleri olmak üzere bazı fanatik Ermeniler tarafından “Milli duygu ve ayaklanmanın bastırılması” olarak nitelenmiş, oysa Sovyet gazeteleri en az 150 Ermeninin felaket bölgesinde yağmacılık ve çapulculuk yapmaktan tutuklandıklarını yazmıştır.

Sovyet hükümeti, askeri birlikleri, Ermeni halkının ıstıraplarını hafifletmek için yolladığını söyler ve Leninakan’a yardım ekibi götüreren bir Sovyet uçağının düşerek 69 Rus askerinin hayatlarını kaybettiği bilinirken, Erivan’daki ve Sovyet Ermenistanının ikinci büyük şehri Leninakan’daki bazı Ermeni fanatikleri Sovyetlerin “Zelzele Felaketi”ni bahane olarak kullandığını ve bu gerekçenin arkasına sığınarak Ermenistana askeri birlikler sevkettiklerini söylemekte ve zelzele felaketini yerinde izlemek için gelen basın ve yayın mensuplarına bu yolda beyanat vermekteydiler.

Bilindiği gibi Ermenilerin “Nagorno-Dağlık Karabağ” bölgesi üzerinde çıkardıkları uyuşmazlık zelzeleden önce 10 ay zarfında 60’dan fazla insanın ölümüne ve binlerce kişinin evlerini terketmelerine yol açmış, Şubat 1988’de Erivan’ın Opera Meydanı’nda 1 milyon kadar Ermeninin yaptığı nümayişlere karşı Sovyet Birlikleri sevk edilirken, Ermenistanın birçok tarafında gece sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş ve Kremlin, Temmuz 1988 de Nagorno –Karabağ’ın, Azerbaycan toprakları içinde kalması gerektiğine karar vermiştir. Sovyet Ermenileri ise zelzeleye rağmen taleplerini sürdürmüş; “Gorbaçov ne düşünürse düşünsün, zelzele olsun veya olmasın toprağımızı geri almak için savaşacağız” diyerek geçen yüzyılda Osmanlı Devleti’ne gösterdikleri nankörlüğün ve fanatizmin bir yeni örneğini, bu defa Sovyetler Birliği’ne karşı sergilemişlerdir.

XII

Türk Hükümetinin geç de olsa Osmanlı Arşivlerini dünya kamuoyuna açma kararı “Ermeni sorunu” konusunda gerçekten “Bilimsel” ve “Tarafsız” çalışma ve araştırma yapmak isteyenlere yeni imkanlar açmıştır. Zira bugün dünya kitaplıklarında, Ermeni ve Ermenilikle ilgili eserlerin sayısı 26.000’i aşmakta ve bu eserlerin tamamına yakın

büyük çoğunluğu “Türkiye ve Türk düşmanlığı” üzerine kurulmuş bulunmaktadır. Dünya kamuoyunu oluşturan haberleşme araçları, bilimsel çalışmalara yönelen araştırmacılar ve genellikle Ermeni sorununa ilgi duyanlar yakın zamana kadar ancak bu eserlerden yararlandıkları için ortaya çarpık ve yalan yanlış sonuçlar çıkarılmıştır. Tarihi seyri içinde “Ermeni Sorunu” büyük devletlerin ve emperyalist rekabet ve güç mücadelelerinin daima aracı olmuş, bunun bedelini ise her zaman Türkler çok defa da Ermeniler ödemiştir. Gerçekten Osmanlı İmparatorluğu’nda özgürlük ve refah içinde yaşayan Ermenilerin, Çarlık Rusyası ile 1877-78 Osmanlı Rus Savaşı sırasında işbirliği yaptığını ve 3 Mart 1878 de Ayatefanos Andlaşmasına Ermenilerle ilgili bir madde koydurarak, Ermeni sorununun resmi olarak ortaya atıldığını biliyoruz. Bölgedeki çıkarlarının Çarlık Rusyası lehine tehlikeye girdiğini gören İngilterenin ise, harekete geçerek, bu defa Ermeni sorununu kendi koruyuculuğu altında almak için, 13 Temmuz 1878 Berlin Anlaşmasınının 61.maddesi ile Ermeni sorununu sadece Rusya’nın ilgilendiği bir konu olmaktan çıkararak diğer büyük devletlerin de söz sahibi olduğu “Milletlerarası” bir sorun haline getirdiğini İngiltere ve Rusya’nın kışkırtma ve koruyuculukları ile, 19.yüzyılın ikinci yarısında, amacı; bağımsız bir Ermenistan kurmak olan Hınçak ve Taşnaksutyun Komitelerinin örgütlendiğini ve bu örgütlerin Osmanlı Devleti içinde birçok isyan çıkardığını, hatta 21 Temmuz 1905’de Abdülhamit’e karşı başarısız suikast girişiminde bulduklarını biliyoruz.

Osmanlı Devletinin Birinci Dünya Savaşı’nda seferberlik ilan etmesinden hemen sonra, 1914 de Ermeniler Zeytunda, 1915 de de Van’da isyan çıkarmışlar ve bölgede Osmanlı askeri birlikleri ve sivil Türk halkına karşı, Ruslarla işbirliği yapınca, Osmanlı İçişleri Bakanlığı 24 Nisan 1915’de bu isyan hareketlerine katılmaktan sanık bazı Ermenilerin tutuklanmasına karar vermiş, 27 Mayıs 1915 de de kabul edilen ve “Ermeni Tehcir” diye adlandırılan bir kanun gereğince güvenlik düşünceleri ile isyan hareketine katılmış olan Ermeniler Doğu Anadolu Harekat Alanı’ndan Güneye göç ettirilince ve bunların bir kısmı yer değiştirme sırasında; iklim şartlarından, salgın hastalıklardan çetelerin saldırılarından ve diğer nedenlerden hayatlarını kaybedince bu konu, Almanların mahkemece sabit olan Yahudi soykırımına özenilerek Sözde Sokırım iddiaları gündeme gelmiş ve 1973 den itibaren de Ermeni terörizmi bir kere daha hortlatılarak masum

Türk diplomatlarına, vatandaşlarına ve sivil hedeflere saldırma, 1980 lerde ise terörizmi Apo liderliğindeki PKK'ya bırakarak, Söзде Soykırımın tanınması talebi gündeme getirilmeye başlanmıştır.

Bugün Söзде Soyırım, 3.3 Milyonu Ermenistanda, geri kalan 4-5 milyonu ise dünyanın çeşitli ülkelerinde, bu ülkelerin vatandaşları olarak yaşayan ve giderek dil ve törelerini kaybeden Ermenilerin "kimlik" davasıdır. Bu konu ise çeşitli devletlerin, kendi çıkar ve beklentileri için de kullanılmak istenmektedir. Geç de olsa Osmanlı arşivlerinin sonuna kadar açılması ile birlikte Türkiye'nin bu iftiraya karşı takındığı enerjik tutum sonucunda Söзде Ermeni Soykırımını, Türk Milletine ve Devletine yükleyerek sömürmek isteyenlerin hesaplarının kısa zamanda bozulacağına kuşku yoktur.

ANA KAYNAKÇA

- Ermeni Sorunu El Kitabı, Kantarcı Şenol, KASIM Kamer, KAYA İbrahim ,LAÇİNER, Stratejik Araştırma ve Etüdler Milli Komitesi (SAEMK) ve ASAM Ermeni Araştırmaları Enstitüsü Yayını, Ankara, 2002*
- GENCER İhsan Ali, ÖZEL Sabahattin, Türk İnkılap Tarihi,8.Basım ,DER Yayınları,İst.2001*
- GÖYÜNÇ Nejat,Osmanlı İdaresinde Ermeniler, 1983*
- GÜRÜN Kamuran , Ermeni Dosyası ,Ankara, 1982*
- GİRİTLİ İsmet,Günümüz Işığında Atatürk ve Atatürkçülük, Filiz Kitabevi, İstanbul, 1990*
- GİRİTLİ İsmet, Sözde Soykırım, İstanbul Kültür Üniversitesi Yayını, İstanbul, 2005*
- KOÇAŞ Sadi,Tarih Boyunca Ermeniler ve Türk –Ermeni İlişkileri, Ankara, 1967*
- HALAÇOĞLU Yusuf, Ermeni Tehciri ve Gerçekler, Ankara, 2001*
- ÖKE Mim Kemal, Ermeni Meselesi, İst.1986*
- SÜSLÜ A,YILDIRIM H,GÜNDÜZ NB,Efsane ve Gerçekler; Türk-Ermeni İlişkileri, Atatürk Araştırma Merkezi, Ankara, 2001*
- URAS Esat, Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi, İstanbul, 1987*
- YILDIRIM Hüsamettin, Ermeni İddiaları ve Gerçekler, Ankara, 2000*
- YILMAZ İskender, Gümrü Antlaşması, Atatürk Araştırma Merkezi, 2002*